Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 11. septembra 2014*

„Državna pomoč — Grške igralnice — Sistem, ki določa 80-odstotno dajatev na različno visoke vstopnine — Sklep, s katerim je bila pomoč razglašena za nezdružljivo z notranjim trgom — Pojem državne pomoči — Prednost“

V zadevi T-425/11,

Helenska republika, ki jo zastopata P. Mylonopoulos in K. Boskovits, agenta,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo D. Triantafyllou, H. van Vliet in M. Konstantinidis, agenti,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije z dne 24. maja 2011 o državni pomoči Grčije nekaterim grškim igralnicam (državna pomoč C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09)) (2011/716/EU) (UL L 285, str. 25),

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi N. J. Forwood, predsednik, F. Dehousse (poročevalec) in J. Schwarcz, sodnika,

sodna tajnica: S. Spyropoulos, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. decembra 2013

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Pred letom 1994 so v Grčiji delovale tri igralnice, in sicer igralnica Mont Parnès ter igralnici na Krfu in Rodosu. Ceno vstopnice v igralnico je določil grški turistični urad (Ellinikos Organismos Tourismou, v nadaljevanju: EOT), ki je državni urad. Ta cena, ki je bila sprva določena na znesek 2000 grških drahem (GRD) (približno 6 EUR) za igralnico Mont Parnès in 1500 GRD za igralnici na Krfu in

* Jezik postopka: grščina.

Rodosu, je bila leta 1997 za igralnico na Krfu določena na 2000 GRD. Nomos št. 2160/1993 (zakon št. 2160/1993, FEK A' 118/19.7.1993) je določal, da naj bi te tri igralnice delovale kot klubi EOT, dokler jim pristojni organ ne dodeli dovoljenja za opravljanje dejavnosti.

2 Nomos št. 2206/1994 (zakon št. 2206/1994, FEK A' 62/20.4.1994) je določil dodelitev določenega števila dovoljenj za opravljanje dejavnosti. Člen 2(10) tega zakona je določal, da se cena vstopnice v igralnice posameznih regij določi z ministrskim odlokom in da naj bi ta določal odstotek te cene, ki se plača državi.

3 V skladu z odstavkom 1 odloka ministrstva za finance (apofasi tou Ypourgou Oikonomikon, št. 1128269/1226/0015/POL.1292 z dne 16. novembra 1995, FEK B' 982/29.11.1995, v nadaljevanju: ministrski odlok iz leta 1995) morajo upravljavci igralnic od 15. decembra 1995 izdati eno vstopnico na osebo v skladu z določbami tega odloka. V skladu z odstavkom 5 istega člena je bila cena vstopnice določena na 5000 GRD, ki je bila na podlagi člena 31(13) Nomos št. 2873/2000 (zakon št. 2873/2000, FEK A' 285/28.12.2000) konvertirana v 15 EUR. Na podlagi odstavka 6 tega ministrskega odloka iz leta 1995 mora igralnica, če zaradi promocije ali socialnih obveznosti osebi ne zaračuna vstopnine, izdati vstopnico iz posebne serije. Ministrski odlok iz leta 1995 v odstavku 7 še določa, da igralnice od skupne vrednosti vstopnice zadržijo 20 % kot „pristojbino za izdajo vstopnice in kritje stroškov", vključno z DDV, ki ga morajo plačati; preostanek pa je „dajatev državi". V skladu z odstavkom 7(2) navedenega ministrskega odloka se za brezplačne vstopnice dajatev državi plača na podlagi cene vstopnic, ki je določena na podlagi odstavka 5 tega odloka.

4 Po letu 1995 so igralnica Mont Parnès ter igralnici na Krfu in Rodosu še naprej poslovale kot klubi EOT. EOT kot upravljavca igralnice na Krfu in igralnice Mont Parnès je nato nadomestila grška državna družba za turistični razvoj (Elliniki Etaireia Touristikis Anaptyxis, v nadaljevanju: ETA), ki je v stoodstotni lasti grške države. Igralnica na Krfu je še naprej zaračunavala vstopnino v znesku 6 EUR do njene privatizacije 30. avgusta 2010 ter na podlagi ministrskega odloka iz leta 1995 plačevala državi 80 odstotkov od ustreznih zneskov. Igralnici na Rodosu je bilo dovoljenje za opravljanje dejavnosti izdano leta 1996 in je po privatizaciji aprila 1999 zaračunavala vstopnino v znesku 5000 GRD (15 EUR). Igralnica Mont Parnès je od konca leta 2000 do leta 2003 zaračunavala vstopnino v znesku 1500 GRD, kar od 1. januarja 2002 znaša 6 EUR, in je od konca leta 2000 grški državi plačevala 80 % od teh vstopnin.

5 Med šestimi novimi igralnicami, ki so bile ustanovljene po letu 1995 na podlagi zakona št. 2206/1994, to so igralnice v Halkidikiju, Lutrakiju, Solunu, Riu (Ahaja), Xanthiju (Trakija) in Syrosu, so vse zaračunavale vstopnino v znesku 15 EUR, razen igralnice v Solunu.

6 Igralnica v Solunu (ki jo upravlja družba Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki AE) je zaračunavala vstopnino v znesku 6 EUR na podlagi zakonodajnega odloka št. 2687/1953 v zvezi z naložbami in zaščito tujih sredstev (nomothetiko diatagma 2687/1953 peri ependyseos kai prostasias kefalaion exoterikou, FEK A' 317/10.11.1953), ki določa, da za podjetja, ustanovljena s tujim kapitalom, veljajo vsaj tako ugodni pogoji, kot veljajo za druga podobna podjetja v državi. Zahteva upravljavca navedene igralnice, da se vstopnina za igralnico v Solunu določi na isti stopnji kot za igralnico Mont Parnès, tj. 6 EUR, je bila sprejeta po pridobljenem mnenju grškega državnega pravnega sveta št. 631/1997 (Gnomodotisi 631/1997 tou Nomikou Symvouliou tou Kratous) z dne 16. oktobra 1997. Za igralnico v Solunu se je uporabil odstavek 7 ministrskega odloka iz leta 1995 o državni dajatvi na vstopnino.

7 Družba Koinopraxia Touristiki Loutrakiou AE OTA (upravljavec igralnice v Lutrakiju) je 8. julija 2009 Komisiji Evropskih skupnosti poslala pritožbo glede grške zakonodaje o ureditvi dajatve na vstopnino v igralnice, pri čemer je navedla, da taka ureditev pomeni državno pomoč trem gospodarskim subjektom, namreč igralnici Mont Parnès, igralnici na Krfu in igralnici v Solunu.

8 Komisija je po izmenjavi pripomb z odločbo z dne 6. julija 2010 začela formalni postopek preiskave.

9 Prejela je pripombe grških organov in zainteresiranih strani.

10 Komisija je 24. maja 2011 sprejela Sklep 2011/716/EU o državni pomoči Grčije nekaterim grškim igralnicam (C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09)) (UL L 285, str. 25, v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

11 Zadevni ukrep je bil v točki 9 obrazložitve izpodbijanega sklepa opredeljen kot davčna diskriminacija v prid nekaterim igralnicam, grški organi pa so ga začeli izvajati s sočasno uporabo, na eni strani, enotne dajatve na vstopnino v višini 80 % v vseh igralnicah, in na drugi strani, dveh različnih cen vstopnic, določenih z zakonom. Za igralnice, ki jih je Komisija opredelila kot „javne“, je bila cena vstopnice tako določena na 6 EUR, za druge igralnice, ki jih je Komisija opredelila kot „zasebne“, pa na 15 EUR. V skladu s točko 10 obrazložitve izpodbijanega sklepa so bile prejemnice ugodnosti zadevnega ukrepa igralnica Mont Parnès, igralnica na Krfu, igralnica v Solunu in igralnica na Rodosu.

12 Komisija je nato ugotovila obstoj državne pomoči. Zlasti v točkah 65 in 67 obrazložitve izpodbijanega sklepa je menila, da je imel zadevni ukrep podobne učinke kot davčni ukrep in da je igralnice, za katere se je uporabljala nižja cena vstopnice, razbremenil bremena, ki bi ga sicer morale nositi, če bi bila obdavčitev nediskriminatorna. Zadevni ukrep naj bi torej zadevnim igralnicam dajal prednost, saj so plačevale manjši davek na osebo od svojih skupnih prihodkov. V skladu s točko 72 obrazložitve izpodbijanega sklepa dejstvo, da so tudi stranke deležne ugodnosti zaradi nižje cene vstopnine, ne pomeni, da ukrep zadevnim igralnicam ne zagotavlja prednosti. V skladu s točkama 73 in 74 obrazložitve izpodbijanega sklepa poslovna praksa igralnic, da ponujajo brezplačne vstopnice, čeprav zanje državi plačajo 80-odstotni davek na nominalno vrednost vstopnice, to prednost še povečuje. Komisija se je oprla na različne dokaze, da bi dokazala, da je bila ta praksa brezplačnega vstopa običajna med igralnicami, ki so prejemale pomoč. Komisija je poleg tega v točki 77 obrazložitve izpodbijanega sklepa zavrnila trditev, da naj bi bile v boljšem položaju igralnice, za katere je bila določena višja vstopnina. Ta trditev namreč ne upošteva dejstva, da so bile igralnice, za katere se je uporabljala nižja vstopnina, za potrošnike privlačnejše, in dejstva, da prihodki od vstopnin pomenijo le majhen del skupnih prihodkov igralnic. Igralnici v Solunu je bilo poleg tega dovoljeno, da zaračunava nižjo vstopnino na podlagi zakonodajnega odloka št. 2687/1953, po katerem so podjetja, ustanovljena s tujim kapitalom, upravičena do najugodnejše obravnave, ki so je deležna domača podjetja (točka 78 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Komisija je poleg tega v točkah 79 in 80 obrazložitve izpodbijanega sklepa zavrnila trditev o obstoju drugih davčnih in ureditvenih ukrepov, ki naj bi izničili vse prednosti, ki so posledica nižjih vstopnin, in ugotovila obstoj prednosti.

13 Komisija je menila, da je bila ta prednost, ker se je država odrekla prihodkom, financirana z državnimi sredstvi. Komisija je s tega vidika zavrnila trditev, po kateri naj bi nižja vstopnina privlačila več potrošnikov in da ni gotovo, da je država izgubljala prihodke, ker je zaradi neenakosti prišlo do večjega povpraševanja (točke od 81 do 90 obrazložitve izpodbijane odločbe).

14 Komisija je poleg tega menila, da ukrep odstopa od splošnega sistema, uvedenega z zakonom št. 2206/1994 in ministrskim odlokom iz leta 1995 ter da je bil torej selektiven. Zavrnila je trditev, da se okoliščine posameznih igralnic razlikujejo in da je višina vstopnine določena v skladu s temi okoliščinami, ob upoštevanju cilja odvračanja oseb z nizkim dohodkom od igranja iger na srečo. Komisija je poleg tega menila, da ukrepa ni upravičevala narava ali logika zadevnega splošnega sistema (točke od 91 do 102 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

15 Komisija je poleg tega menila, da je pogoj izkrivljanja konkurence in vpliv na trgovino med državami članicami v obravnavanem primeru izpolnjen, ne glede na lokalno ali regionalno naravo opravljenih storitev (točke od 103 do 114 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

16 Sicer pa je Komisija ocenila, da zadevni ukrep ne izpolnjuje pogojev za katero koli izjemo iz členov 106 in 107 PDEU, ter ugotovila, da Helenska republika ni predložila nobenega argumenta, s katerim bi utemeljila, zakaj je zadevna pomoč združljiva s skupnim trgom.

17 Komisija je še poudarila, da se je diskriminatorno davčno obravnavanje, ki je bilo uvedeno leta 1995, še naprej uporabljalo, ne da bi bila o tem obveščena in ne da bi ga odobrila. Glede na zastaralni rok iz člena 15 Uredbe Sveta (ES) 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [108] [PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339) je Komisija navedla, da je vsaka pomoč, dodeljena na podlagi zadevnega ukrepa na dan 21. oktobra 1999 ali po tem datumu, kar je deset let pred datumom, ko je Komisija posredovala pritožbo grški državi in zahtevala informacije, nova in nezakonita pomoč.

18 Komisija nazadnje glede izračuna zneska pomoči, ki ga je treba vrniti, meni, da mora ta temeljiti na dejstvu, da se je Helenska republika odrekla davčnemu prihodku iz igralnic, ki so prejele pomoč, ki je enak 7,20 EUR na vstopnico, kar je razlika med davkom v višini 12 EUR na vstopnico, ki ga državi plačujejo igralnice, ki zaračunavajo vstopnino v znesku 15 EUR, in davkom v višini 4,80 EUR na vstopnico, ki ga državi plačujejo igralnice, ki zaračunavajo vstopnino v znesku 6 EUR. Komisija je še navedla, da je treba upoštevati posebne okoliščine posamezne igralnice, zlasti igralnice Mont Parnès in igralnice na Krfu, ker se zanju zdi – razen če bodo grški organi to podrobneje pojasnili – da od 21. oktobra 1999 do konca leta 2000 ni bil plačan noben davek na vstopnino. Glede izračuna zneska pomoči, ki ga je treba vrniti, je Komisija navedla, da nima dovolj podatkov, na podlagi katerih bi določila natančen znesek, in da je zgolj ugotovila obveznost povrnitve zadevne pomoči, pri čemer grškim organom prepušča skrb za izračun natančnega zneska po navodilih v njenem sklepu. Iz točke 146 obrazložitve izpodbijanega sklepa je v zvezi s tem razvidno, da zneski, ki jih je treba povrniti, pomenijo predvsem razliko med 4,80 EUR na vstopnico, ki jih državi plačajo igralnice, ki zaračunavajo vstopnino v znesku 6 EUR na eni strani, in 12 EUR na vstopnico, ki jih državi plačajo igralnice, ki za vstopnino zaračunavajo 15 EUR na drugi strani, kar pomeni 7,20 EUR na vsako izdano vstopnico.

19 Izrek izpodbijanega sklepa se glasi:

„Člen 1

Državna pomoč, ki vključuje davčno diskriminacijo v korist nekaterih igralnic, ki jo je Grčija začela izvajati s sočasno uporabo številnih, deloma obveznih določb, ki:

— določajo enotno dajatev v višini 80 % cene vstopnic in

— določajo različne regulirane cene za igralnice v javni in zasebni lasti, tj. 6 EUR oziroma 15 EUR, se izvaja nezakonito, to je s kršitvijo člena 108(3) Pogodbe o delovanju Evropske unije, in ni združljiva z notranjim trgom, saj postavlja upravičene igralnice Regency Casino Mont Parnès, Regency Casino v Solunu in igralnico na Krfu (ob upoštevanju, da igralnica na Rodosu od aprila 1999 ni več upravičenka) v nedovoljen konkurenčni položaj.

Člen 2

1. Grčija od upravičenih igralnic izterja nezdružljivo pomoč iz člena 1, ki je bila dodeljena od 21. oktobra 1999.

2. Zneski, ki jih je treba vrniti, vključujejo obresti od datuma, ko so bili dani na voljo upravičencu, do datuma njihovega dejanskega vračila.

3. Obresti se izračunajo z obrestnoobrestnim računom v skladu z določbami poglavja V Uredbe Komisije (ES) št. 794/2004.

4. Grčija ukine vso preostalo davčno diskriminacijo, nastalo zaradi pomoči iz člena 1, z začetkom veljavnosti na dan sprejetja tega sklepa.

Člen 3

1. Vračilo pomoči iz člena 1 se izvede takoj in učinkovito.

2. Grčija zagotovi, da se ta sklep izvede v štirih mesecih od datuma, ko je bila o njem uradno obveščena.

Člen 4

1. V dveh mesecih po prejemu uradnega obvestila o tem sklepu Grčija predloži Komisiji naslednje informacije:

(a) seznam upravičencev, ki so prejeli pomoč na podlagi sheme iz člena 1, in skupni znesek pomoči, ki ga je prejel vsak izmed njih na podlagi spornega ukrepa, izračunan v skladu s smernicami v tem sklepu;

(b) skupni znesek (glavnica in obresti vračila), ki ga je treba izterjati od vsakega upravičenca;

(c) podroben opis že sprejetih in načrtovanih ukrepov za uskladitev s tem sklepom;

(d) dokumente, ki dokazujejo, da je bilo upravičencem odrejeno vračilo pomoči.

2. Grčija obvešča Komisijo o napredku glede sprejetih nacionalnih ukrepov za izvajanje tega sklepa, dokler se vračanje pomoči iz člena 1 ne konča. Grčija na zahtevo Komisije takoj predloži informacije o že sprejetih in načrtovanih ukrepih za uskladitev s tem sklepom. Prav tako zagotovi podrobne informacije o zneskih pomoči in obrestih za vračilo, ki jih je upravičenec že vrnil.

Člen 5

Ta sklep je naslovljen na Helensko republiko.“

Postopek in predlogi strank

20 Helenska republika je 3. avgusta 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

21 Izpodbijani sklep je bil prav tako predmet štirih drugih tožb, ki so jih v tajništvu Splošnega sodišča vložili 29. julija 2011 Etaireia Akiniton Dimosiou AE (ETAD, bivša Ellinika Touristika Akinita AE, ETA), 9. decembra 2011 Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki, 10. januarja 2012 Elliniko Kazino Parnithas AE, upravljavec igralnice Mont Parnès od leta 2003 in 20. januarja 2012 Athens Resort Casino Holding SA, lastnik 51-odstotnega deleža igralnice Mont Parnès od leta 2010. Te tožbe, evidentirane pod opravilnimi številkami T-419/11, T-635/11, T-14/12 in T-36/12, so povezane s to tožbo. Poleg tega je Splošno sodišče podjetju Koinopraxia Touristiki Loutrakiou, pritožniku v upravnem postopku, s sklepoma predsednika drugega senata Splošnega sodišča z dne 4. maja in 12. decembra 2012 dovolilo intervenirati v podporo predlogom Komisije v teh zadevah.

22 Tožeče stranke v zadevah T-635/11, T-14/12 in T-36/12 so 7. avgusta 2012 na podlagi člena 50 Poslovnika Splošnega sodišča predlagale združitev zadev T-419/11, T-425/11, T-635/11, T-14/12 in T-36/12 za ustni postopek in izdajo sodbe.

23 Komisija je z dopisom z dne 3. septembra 2012, v katerem je navedla, da tej združitvi načeloma ne nasprotuje, predložila svoja stališča. Prav tako je navedla, da ne bo vložila zahteve za zaupno obravnavo.

24 Helenska republika je v dopisu z dne 4. septembra 2012 navedla, da združitvi navedenih zadev nasprotuje. Poleg tega je navedla, da bi bilo treba v primeru združitve nekatere dele spisa obravnavati kot tajne.

25 V ločenem dopisu z dne 4. septembra 2012 je Helenska republika vložila zahtevo za tajno obravnavanje nekaterih delov spisa, ki jih je naštela, nasproti tretjim osebam, ki intervenirajo ali želijo intervenirati v obravnavanih zadevah. Predložila je nezaupno različico svojih vlog.

26 Splošno sodišče je 16. septembra 2013 odločilo, da te zadeve ne bo združilo z zadevami T-419/11, T-635/11, T-14/12 in T-36/12.

27 Splošno sodišče je s sklepom predsednika drugega senata z dne 9. oktobra 2013 družbi Elliniko Casino Kerkyras AE dovolilo, da intervenira v podporo predlogom tožeče stranke v zadevi T-419/11 v skladu z določbami člena 116(6) Poslovnika.

28 Splošno sodišče (drugi senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni postopek. Stranke so na obravnavi 10. decembra 2013 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

29 Helenska republika Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— razglasi ničnost izpodbijanega sklepa,

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

30 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo zavrne,

— Helenski republiki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Pravni interes

31 Komisija poudarja, da Helenska republika v tej zadevi nima pravnega interesa. Po njenem mnenju izpodbijani sklep v sedanjih razmerah Helenski republiki omogoča, da od zadevnih igralnic zahteva neplačane davke in da ji ta sklep v bistvu bolj koristi kot škodi. Komisija zatrjuje, da Helenski republiki, ker je privilegirana stranka, ni treba dokazovati, da se izpodbijani sklep nanjo neposredno in posamično nanaša, vendar ji to ne daje pravnega interesa.

32 Helenska republika to trditev izpodbija.

33 Splošno sodišče v zvezi s pojmom pravnega interesa, na katerega se sklicuje Komisija, opozarja, da Pogodba jasno razlikuje med pravico do ničnostne tožbe institucij in držav članic po eni strani ter pravico fizičnih in pravnih oseb po drugi strani. Vse države članice imajo namreč pravico, da z ničnostno tožbo oporekajo zakonitosti odločb Komisije, ne da bi se izvajanje te pravice pogojevalo z utemeljevanjem pravnega interesa. Državi članici torej za to, da bi bila njena tožba dopustna, ni treba dokazati, da akt Komisije, ki ga izpodbija, povzroča pravne učinke (sklep Sodišča z dne 27. novembra 2001, Portugalska/Komisija, C-208/99, Recueil, str. I-9183, točki 22 in 23, in sodba Splošnega sodišča z dne 22. oktobra 2008, TV 2/Danska in drugi/Komisija, T-309/04, T-317/04, T-329/04 in T-336/04, ZOdl., str. II-2935, točka 63).

34 Na podlagi določb Pogodbe in sodne prakse v obravnavani zadevi Helenska republika lahko vloži ničnostno tožbo, ne da bi morala dokazati pravni interes v zvezi s tem.

35 Zato je treba ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Komisija, zavrniti.

Utemeljenost

36 Helenska republika navaja štiri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 107(1) PDEU. Drugi tožbeni razlog se nanaša na neustrezno, pomanjkljivo in protislovno obrazložitev. V tretjem in četrtem tožbenem razlogu, ki jih navaja podredno, pa se sklicuje na kršitev člena 14 Uredbe št. 659/1999 glede izterjave pomoči, z razlago, da se vračilo ne zahteva od dejanskih prejemnikov in da bi bila izterjava v nasprotju z načeloma varstva zaupanja v pravo in sorazmernosti (tretji tožbeni razlog) ter da je znesek, ki ga je treba vrniti, izračunan napačno (četrti tožbeni razlog).

37 Glede prvega tožbenega razloga, ki se sklicuje na kršitev člena 107(1) PDEU, je treba opozoriti, da ta določba določa, da je vsaka pomoč, ki jo dodeli država članica, ali kakršna koli vrsta pomoči iz državnih sredstev, ki izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco z dajanjem prednosti posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga, nezdružljiva z notranjim trgom, če prizadene trgovino med državami članicami.

38 V skladu z ustaljeno sodno prakso morajo biti za opredelitev „pomoči“ v smislu člena 107(1) PDEU izpolnjeni vsi pogoji iz te določbe. Da bi bilo mogoče nacionalni ukrep opredeliti kot državno pomoč, mora intervencija, prvič, biti državna ali iz državnih sredstev, drugič, biti taka, da lahko vpliva na trgovino med državami članicami, tretjič, pomeniti prednost za prejemnika, in četrtič, izkrivljati konkurenco ali groziti z izkrivljanjem konkurence (glej sodbo Sodišča z dne 2. septembra 2010, Komisija/Deutsche Post, C-399/08 P, ZOdl., str. I-7831, točki 38 in 39 in navedena sodna praksa).

39 Poleg tega v skladu z ustaljeno sodno prakso pojem pomoči lahko zajema ne le pozitivne dajatve, kot so subvencije, temveč prav tako ukrepe, ki v različnih oblikah zmanjšujejo stroške, ki običajno bremenijo podjetja, in so zato, ne da bi bili subvencije v pravem pomenu besede, enake narave in imajo enake učinke (sodbi Sodišča z dne 15. marca 1994, Banco Exterior de España, C-387/92, Recueil, str. I-877, točka 13, in z dne 19. maja 1999, Italija/Komisija, C-6/97, Recueil, str. I-2981, točka 15).

40 Sodišče je že odločilo, da nacionalni ukrep, s katerim javni organi nekaterim podjetjem priznajo oprostitev plačila davka, ki, čeprav ne zajema prenosa državnih sredstev, upravičence postavlja v ugodnejši finančni položaj od položaja drugih davčnih zavezancev, pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU (glej zgoraj v točki 39 navedeni sodbi Banco Exterior de España, točka 14, in Italija/Komisija, točka 16; sodbo Splošnega sodišča z dne 9. septembra 2009, Diputación Foral de Álava in drugi, od T-230/01 do T-232/01 in od T-267/01 do T-269/01, neobjavljena v ZOdl., točka 135, potrjena s sodbo Sodišča z dne 28. julija 2011, Diputación Foral de Vizcaya/Komisija, od C-474/09 P do C-476/09 P, neobjavljena v ZOdl.).

41 Poleg tega narava ciljev državnih ukrepov in razlogi zanje nikakor ne vplivajo na njihovo opredelitev kot državne pomoči. Iz ustaljene sodne prakse je namreč razvidno, da člen 107 ES ne razlikuje glede na vzroke ali cilje državnih intervencij, ampak jih opredeljuje glede na njihove učinke (glej sodbo Sodišča z dne 13. februarja 2003, Španija/Komisija, C-409/00, Recueil, str. I-1487, točka 46, in navedena sodna praksa).

42 Iz sodne prakse je prav tako razvidno, da mora Komisija dokazati, da zadevni ukrep pomeni državno pomoč (sodba Splošnega sodišča z dne 12. septembra 2007, Italija/Komisija, T-239/04 in T-323/04, ZOdl., str. II-3265, točka 119).

43 Sodišče je poleg tega natančno opredelilo, da ima pojem državna pomoč, kot je opredeljen v Pogodbi, pravni značaj in ga je treba razlagati na podlagi objektivnih dejavnikov. Zato mora Sodišče načeloma in upoštevajoč konkretne dejavnike spora, o katerem odloča, ter tehničnost ali zapletenost presoje, ki jo je opravila Komisija, izvajati celovit nadzor glede vprašanja, ali ukrep spada na področje uporabe člena 107(1) PDEU (glej sodbi Sodišča z dne 16. maja 2000, Francija/Ladbroke Racing in Komisija, C-83/98 P, Recueil, str. I-3271, točka 25, in z dne 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisija, C-487/06 P, Recueil, str. I-10515, točka 111).

44 Ob upoštevanju teh načel je treba preveriti, ali je v tej zadevi Komisija pravilno uporabila pojem pomoči v smislu člena 107(1) PDEU.

45 Helenska republika v prvem delu tožbenega razloga izpodbija, da obravnavani sistem dajatve na vstopnino pomeni prednost, ustvarjeno z državnimi sredstvi.

46 Najprej je treba opisati značilnosti zadevnega sistema, kot so razvidne iz zakonodaje, ki jo je preučila Komisija. Ta opis je nujen, ker omogoča razumevanje gospodarskega delovanja zadevnega sistema in s tem oceno učinkov na podjetja, za katera se uporablja.

47 V zvezi s tem je treba spomniti, da v skladu s členom 2(10) zakona št. 2206/1994 (glej zgoraj točko 2) odlok finančnega ministrstva določa ceno vstopnic za igralnice „ter odstotek, ki ga je treba plačati državi“. V tem okviru odstavek 7 ministrskega odloka iz leta 1995 (glej zgoraj točko 3) določa, da vsaka igralnica obdrži 20 % cene vstopnice za izdajo vstopnice in za kritje stroškov, ostalo pa je dajatev državi, ki jo je treba v skladu z odstavkom 10 mesečno plačati državi.

48 Treba je torej ugotoviti, da morajo igralnice, kot navaja Helenska republika, v okviru sistema dajatve na vstopnino, ki je predmet izpodbijanega sklepa, zaračunavati zadevne vstopnine svojim strankam, ko vstopijo v igralnice, in jih mesečno plačati državi, pri čemer zadržijo delež zadevnih vstopnin kot protivrednost za kritje te dejavnosti.

49 Iz točke 9 obrazložitve izpodbijanega sklepa je razvidno, da je Komisija zadevni ukrep opisala, kot da gre za sočasno uporabo več nacionalnih določb, ki določajo po eni strani enotno dajatev v višini 80 % od cene vstopnice za igralnice in po drugi strani dve različni regulirani ceni vstopnic za igralnice. Ta ukrep naj bi povzročil, da naj bi igralnice, ki morajo zaračunavati vstopnino v znesku 15 EUR, plačale državi 12 EUR na vstop (80 % × 15 EUR), medtem ko naj bi druge igralnice državi plačale le 4,80 EUR na vstop (80 % × 6 EUR), kar naj bi ustvarilo razliko 7,20 EUR na vstop. Vendar je treba ugotoviti, da, kot je razvidno iz zgornjih točk 47 in 48, ta opis ne upošteva značilnosti obravnavanega sistema v tem smislu, da čeprav morajo igralnice pobirati vstopnine v celoti, zgolj 20 % od vstopnine pomeni njihov prihodek, ostalih 80 % pa je od začetka dajatev, ki jo morajo igralnice mesečno plačati državi. Vendar je treba ugotoviti, da ta napačni opis sistema ne vodi samodejno k razglasitvi ničnosti izpodbijanega sklepa. Ob upoštevanju zlasti sodne prakse iz točke 41 lahko namreč nacionalna zakonodaja, kot je ta, ki se obravnava, povzroča selektivno prednost v smislu člena 107(1) PDEU, tako da je treba preučiti, ali gre v obravnavani zadevi za prednost, kot je ta, opisana v izpodbijanem sklepu.

50 Komisija v tem oziru, ter kot izhaja iz točk 66, 69 in 70 obrazložitve izpodbijanega sklepa, meni, da obravnavani ukrep daje prednost igralnicam, za katere se uporablja vstopnina v znesku 6 EUR, ker so oproščene bremena, ki bi ga sicer morale nositi. Po njenem mnenju so bile te igralnice deležne prednosti, podobne znižanju davčne osnove, glede na to da je bila dajatev, ki jo morajo plačati za vsak vstop, določena na stopnjo, ki je nižja od stopnje za druge igralnice. V izpodbijanem sklepu je opredeljeno, da zadevni ukrep pomeni prednost za podjetja, ki so prejela ugodnosti iz tega ukrepa, ker so plačevala nižjo davčno obremenitev za vsako stranko, ki je vstopila v njihovo igralnico.

51 Helenska republika s prvim tožbenim razlogom utemeljenost te razlage izpodbija.

52 Splošno sodišče meni, da Komisija v obravnavani zadevi ni dokazala obstoja prednosti za igralnice, za katere se uporablja vstopnina 6 EUR.

53 Namreč, na podlagi zadevnega ukrepa morajo igralnice, za katere se uporablja vstopnina 6 EUR, državi plačati 4,80 EUR na vstop (80 % × 6 EUR), medtem ko morajo igralnice, za katere se uporablja vstopnina 15 EUR, državi plačati 12 EUR na vstop (80 % × 15 EUR). Tako je torej res, kot zatrjuje Komisija, da morajo igralnice iz prve skupine državi plačati 4,80 EUR, kar je dvainpolkrat manj na vstopnico kot 12 EUR, ki jih morajo plačati igralnice iz druge skupine.

54 Vendar je treba poudariti, da ta ugotovitev izhaja iz dejstva, da enako razmerje povezuje cene vstopnic iz vsake od teh skupin. Igralnice, za katere Komisija meni, da so prejele ugodnosti iz spornega ukrepa, namreč – preden plačajo državi dajatev, ki znaša 80 % vrednosti prodanih vstopnic – od svojih strank prejmejo znesek, ki je dvainpolkrat manjši na vstopnino v primerjavi z zneskom vstopnine, ki se uporabi za druge igralnice (6 EUR namesto 15 EUR). Poleg tega so pristojbine za izdajo vstopnice in kritje stroškov, ki jih obdržijo igralnice, za katere se uporablja vstopnina 6 EUR (6 EUR – 4,80 EUR = 1,20 EUR), prav tako dvainpolkrat nižje od pristojbin, ki jih prejmejo igralnice, za katere se uporablja vstopnina v znesku 15 EUR (15 EUR – 12 EUR = 3 EUR).

55 Zato, kot navaja Helenska republika, iz zadevnega ukrepa izhaja, da so zneski, ki jih igralnice plačajo državi kot dajatev od vstopnine, le sorazmeren del tega, kar vsaka igralnica prejme od vstopnin. Obravnavani ukrep torej, v nasprotju z navedbo v točki 69 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ne pomeni znižanja davčne osnove, saj so zneski, ki jih mora plačati vsaka igralnica, enaki sorazmernemu 80-odstotnemu deležu vseh vstopnin, ki so jih prodali. Čeprav se Komisija v zvezi s tem v obrambi sklicuje na zgoraj v točki 40 navedeno sodbo Splošnega sodišča z dne 9. septembra 2009, Diputación Foral de Álava in drugi/Komisija, je treba ugotoviti, da je bil v teh zadevah obravnavani ukrep drugačen od tega, ki se obravnava v tem primeru. V teh zadevah se je namreč zadevni ukrep pomoči izvajal v obliki 99-, 75-, 50- ali 25-odstotnega zmanjšanja pozitivne davčne osnove, ki je posledica gospodarske dejavnosti podjetij prejemnikov pomoči. Na ta način so podjetja prejemniki pomoči plačala davek, ki je nižji od davka, ki bi ga morala plačati, če bi bil ta davek izračunan sorazmerno z njihovimi prihodki od gospodarske dejavnosti. V obravnavanem primeru, kot je bilo že poudarjeno, pa so okoliščine drugačne, saj je 80-odstotni delež, ki ga vse igralnice plačajo državi, izračunan sorazmerno od tega, kar so dejansko prejele od vstopnin s prodanimi vstopnicami.

56 Trditev Komisije, da je razlika med prihodki od vstopnine za igralnice, za katere se uporablja vstopnina v znesku 15 EUR, in prihodki od vstopnine za igralnice, za katere se uporablja vstopnina v znesku 6 EUR, ki znaša 1,80 EUR (3 EUR – 1,20 EUR), štirikrat manjša od razlike med davki, ki jih morajo državi od vstopnine plačati igralnice iz prve skupine, in davki, ki jih morajo državi plačati igralnice iz druge skupine, ki sicer znaša 7,20 EUR (12 EUR – 4,80 EUR), te ugotovitve ne omaja. Ta namreč izhaja neposredno iz uporabe 80-odstotne dajatve in razmerja „štiri“, ki obstaja med tem 80-odstotnim deležem na eni strani in 20-odstotnim deležem prihodkov od pristojbin za izdajo vstopnic in kritje stroškov na drugi strani.

57 V teh okoliščinah dejstvo, da zaradi vpliva obravnavanega ukrepa igralnice, za katere se uporablja vstopnina v znesku 6 EUR, državi plačajo zneske, ki so manjši od zneskov, ki jih državi plačajo igralnice, za katere se uporablja vstopnina 15 EUR, ne zadošča za dokaz obstoja prednosti za igralnice iz prve skupine.

58 Obstoj prednosti s finančnega vidika v korist igralnic, za katere se uporablja vstopnina 6 EUR, torej ni dokazan.

59 Iz delov spisa, kot so bili pojasnjeni na obravnavi, je razvidno, da je prednost, ki jo navaja Komisija, v obravnavanem primeru le računovodska razlika, na podlagi katere igralnice, za katere se uporablja vstopnina v znesku 6 EUR, državi plačajo znesek, ki je nižji od zneska, ki ga plačajo druge igralnice.

60 Prvič, Komisija je v točki 67 obrazložitve izpodbijanega sklepa menila, da so te igralnice imele prednost, pri čemer se sklicuje na dejstvo, da „so morale plačevati manjši davek na osebo od svojih skupnih prihodkov“. V zadnjem stavku navedene točke je med drugim navedla, da ta skupni prihodek „ne vključuje samo prihodka od vstopnin (izključno od cene vstopnic), temveč tudi od njihovih drugih virov dohodka, kot so igre na srečo, nastanitve, storitve bara in restavracije, predstave itd.“.

61 Vendar je Komisija, ko je bila v zvezi s tem zaslišana na obravnavi, poudarila, da se pojma skupnega prihodka igralnice ne sme upoštevati kot dela opredelitve obstoječe prednosti v obravnavanem primeru. Dejansko je navedla, da zadnji stavek točke 67 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v katerem je naveden skupni prihodek, pomeni zgolj to, da so prihodki od vstopnic le majhen del prihodkov igralnic ter kot taki niso pomenili prednosti. Zato se po njenem mnenju ta stavek ne bi smel razlagati, kot da naj bi imele pri enaki količini denarja stranke igralnice, za katero se uporablja vstopnina v znesku 6 EUR, več denarja za druge storitve. Poleg tega je natančno opredelila, da je prednost v obravnavanem primeru temeljila izključno na računovodski razliki med ceno vstopnice v znesku 6 EUR in ceno v znesku 15 EUR, od katerih se 80 % plača državi.

62 V zvezi s tem je treba dodati, da obstoj selektivne prednosti v obravnavani zadevi v nobenem primeru ne more biti utemeljen s sklicevanjem na nejasno povezavo med obveznostjo plačila državi 80-odstotne dajatve od vstopnine na eni strani in dejavnostmi, na katere se ta obveznost ne nanaša in ki ustvarjajo „skupni prihodek“ igralnic na drugi strani. Najprej, v zvezi z obstojem take prednosti člen 107(1) PDEU zlasti nalaga, naj se ugotovi, ali je nacionalni ukrep v okviru določene pravne ureditve take vrste, da daje prednost „posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga“ v primerjavi z drugimi podjetji in proizvodnjo drugega blaga, ki bi bila glede na cilj, ki si ga prizadeva doseči zadevna ureditev, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju (sodba Sodišča z dne 15. novembra 2011, Komisija in Španija/Government of Gibraltar in Združeno kraljestvo, C-106/09 P in C-107/09 P, ZOdl., str. I-11113, točka 75). Zato pojem „skupni prihodki“ v obravnavanem primeru ni primeren, saj vključuje prihodke, za katere državi ni treba plačati 80 % od vstopnine. Poleg tega je brez opredelitve tega pojma, ki ima pomembno vlogo skupnega imenovalca, in njegove številčne navedbe materialno nemogoče oceniti obstoj kakršne koli prednosti. Navsezadnje je iz točke 146 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da zneski, za katere komisija zahteva, naj se povrnejo, pomenijo razliko med 4,80 EUR na vstopnico, ki jih državi plačajo igralnice, za katere se uporablja vstopnina 6 EUR, na eni strani in 12 EUR na vstopnico, ki jih državi plačajo druge igralnice, na drugi strani. Pojem „davek na osebo od skupnih prihodkov“ torej v nobenem primeru ni upoštevan pri presoji, ali obstaja prednost.

63 Drugič, Komisija je v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča glede pojma privabljanja strank, navedenega v točki 77 obrazložitve izpodbijanega sklepa, na obravnavi navedla, da se tudi ta pojem ne sme upoštevati kot element opredelitve prednosti.

64 V točki 77 obrazložitve izpodbijanega sklepa je navedeno:

„Grčija tudi trdi, da ker igralnice obdržijo 20 % neenotne vstopnine, je prednost zagotovljena igralnicam, ki zaračunavajo višjo ceno, ki zagotavlja čisti prihodek v višini 3 EUR, medtem ko javne igralnice prejmejo 1,20 EUR. Ta trditev je zavajajoča, saj ne upošteva dveh dejstev, ki sta bistveni za pravilno razumevanje resničnih protikonkurenčnih učinkov ukrepa. Po drugi strani pa so zaradi dejstva, da so organi za nekatere igralnice določili nižje cene vstopnic, vključno z davkom na vstopnino, te igralnice privlačnejše za stranke, in to […] odvrača povpraševanje od vzorca, ki bi prevladal, če bi igralnice konkurirale samo na podlagi svojih lastnih prednosti, individualnega obsega in kakovosti ponujenih storitev, ter […] ob enakih pogojih umetno povečuje njihovo število obiskovalcev. Po drugi strani, kot je bilo pojasnjeno, je prihodek od vstopnin samo majhen del skupnih prihodkov, ki ga stranka igralnice ustvari za podjetje in od katerega mora igralnica plačati davek na vstopnino.“

65 Natančneje, Komisija je na obravnavi navedla, da je v točki 77 obrazložitve izpodbijanega sklepa odgovor na trditev grških organov, vendar da brez ekonomske analize elementi, ki se nanašajo na izkrivljanje konkurence in privlačnost nižje cene, v obravnavanem primeru ne pomenijo prednosti.

66 Ob predpostavki, da na področju državnih pomoči, ki zahtevajo vključitev državnih sredstev, s pomočjo katerih je dana prednost, privlačnost nižje vstopnine lahko pomeni element take prednosti, je treba namreč ugotoviti, da izpodbijani sklep ne vsebuje nobene statistične analize in s tem nobene ekonomske analize glede take privlačnosti za stranke s tega vidika. Poleg tega je iz točke 146 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da zneski, za katere Komisija zahteva, naj se izterjajo, zaradi načina izračuna tovrstni prednosti ne ustrezajo.

67 Iz tega sledi, da je prednost, ki jo v obravnavanem primeru navaja Komisija, omejena na razliko med zneski, ki jih igralnice plačajo državi na prodano vstopnico.

68 Kot je bilo ugotovljeno v zgornjih točkah od 52 do 58, dejstvo, da zaradi obravnavanega ukrepa igralnice, za katere se uporablja vstopnina 6 EUR, plačajo državi zneske, ki so nižji od zneskov, ki jih plačajo igralnice, za katere se uporablja vstopnina 15 EUR, vendar so ti zneski neposredno sorazmerni, ne zadošča za dokaz o obstoju prednosti nasproti igralnicam iz prve skupine.

69 Druge trditve Komisije ne omajajo te ugotovitve.

70 Prvič, Komisija se brani s trditvijo, da zadevni ukrep daje prednost s finančnega vidika igralnicam, ki uporabljajo nižjo vstopnino.

71 Vendar Komisija ne dokaže obstoja prednosti s finančnega vidika, na katero se izpodbijani sklep niti ne sklicuje. Ni namreč sporno, da na vhodu v igralnice stranke običajno plačajo 6 oziroma 15 EUR in da se 80 % teh zneskov mesečno plača državi. Iz tega izhaja, da so v igralnicah, v katerih je vstopnina 6 EUR, zneski, zbrani od prodanih vstopnic in pred plačilom dajatev državi, sorazmerno manjši od zneskov, zbranih z vstopnicami, ki so jih prodale druge igralnice. V teh okoliščinah to, da mora igralnica iz prve skupine državi plačati le 4,80 EUR, ko je cena vstopnice 6 EUR, namesto 12 EUR, ko je cena vstopnice določena na 15 EUR, ne pomeni prednosti s finančnega vidika, če so zneski, ki jih je treba plačati za prodane vstopnice, enaki 80 % prejetih vstopnin in če igralnice te vstopnine zberejo pred nastankom njihove obveznosti, da 80 % od teh plačajo državi. Prav tako to, da igralnice, za katere se uporablja vstopnina 6 EUR, pri čemer od pristojbine za izdajo vstopnic in kritje stroškov obdržijo 20 % od prodane vstopnice, kar je 1,20 EUR, za te igralnice ne pomeni finančne prednosti v primerjavi z igralnicami, za katere se uporablja vstopnina 15 EUR; ravno nasprotno.

72 Poleg tega je iz točk 66 in 146 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da pojem prednosti, na katerega se je ta sklep oprl, temelji na razliki 7,20 EUR, ki se plača od vstopnice, glede na to, ali igralnica zaračunava vstopnino v znesku 15 EUR ali 6 EUR. Ta pojem je torej drugačen od prednosti s finančnega vidika, ki v bistvu pomeni, da se glede na dolžnika razlikujejo pogoji, v katerih mora biti obveznost izpolnjena, kar pa ni vprašanje v obravnavanem primeru.

73 Iz tega sledi, da je treba trditev v zvezi s prednostjo s finančnega vidika zavrniti.

74 Drugič, Komisija navaja primer brezplačnih vstopnic in zatrjuje, da naj bi brezplačnost vstopnice še očitneje kazala na izgubljeni prihodek države. Zlasti v točki 73 izpodbijanega sklepa zatrjuje, da ta poslovna praksa brezplačnih vstopnic še bolj poveča prednost, saj so stroški sprejema stranke precej višji za zasebne igralnice, ki od vstopnine državi plačajo 12 EUR, kot pa za igralnice, ki plačajo samo 4,80 EUR od skupnega prihodka svojega poslovanja. V točki 74 obrazložitve izpodbijanega sklepa Komisija izpodbija trditev grških organov, da naj bi se ta praksa brezplačnih vstopnic uporabljala izjemoma. Sklicuje se na dokaze v obliki javno dostopnih informacij (na primer letaki za prost vstop

v časopisih in na internetu), ki dokazujejo, da je običajna praksa, da se vsaki stranki ponudi prost vstop ob določenih dnevih v tednu. Komisija iz tega sklepa, da med igralnicami prejemnicami pomoči praksa prostega vstopa ni izjema.

75 V zvezi s tem je treba poudariti, da odstavek 6 ministrskega odloka iz leta 1995 določa možnost, da se odobri brezplačen vstop zaradi promocije ali socialnih obveznosti. V tem primeru morajo igralnice, čeprav ne dobijo denarja od vstopnine, državi plačati 80 % zakonsko določene vrednosti izdanih vstopnic. Igralnice, za katere se uporablja vstopnina 15 EUR, morajo torej državi plačati 12 EUR na brezplačen vstop, medtem ko igralnice, za katere se uporablja vstopnina v znesku 6 EUR, državi plačajo le 4,80 EUR na brezplačen vstop.

76 Iz tega izhaja, da imajo v primeru brezplačnih vstopnic igralnice, za katere se uporablja vstopnina 6 EUR, prednost, če od prejete enake vstopnine (ki znaša nič) državi plačajo dajatev, ki je nižja od dajatve, ki jo državi plačajo igralnice, za katere se uporablja vstopnina 15 EUR.

77 Vendar je treba poudariti, da je Komisija ugotovitev glede poslovne prakse brezplačnega vstopa uporabila za potrditev, da je domnevna prednost, opisana v točkah od 66 do 69 obrazložitve izpodbijanega sklepa, tako „še večja“ (točka 73 izpodbijanega sklepa). V izpodbijanem sklepu je primer brezplačnih vstopnic predstavljen le kot dokaz, s katerim je podkrepljen obstoj te prednosti. Kot je razvidno iz zgornjih točk od 49 do 68, obravnavani sistem vstopnin ne daje take prednosti igralnicam, za katere se uporablja vstopnina v znesku 6 EUR.

78 Poleg tega je treba poudariti, da Komisija načeloma ne graja možnosti države članice, da določi, da igralnica lahko izda brezplačne vstopnice, če je to namenjeno promociji ali socialnim obveznostim, ampak grškim organom v bistvu očita, da so dopustili, da izdaja brezplačnih vstopnic preseže okvir izjeme, določene z ministrskim odlokom iz leta 1995. V zvezi s tem je razumno – ker sistem vstopnin za igralnice ne daje prednosti v smislu člena 107(1) PDEU, kar zadeva prodane vstopnice, in ker zadevna država članica lahko dopusti izdajo brezplačnih vstopnic na podlagi natančnih in utemeljenih razlogov, kot so promocije in socialne obveznosti – da je ta država članica kot dodatni pogoj določila, da se tudi v primeru brezplačnih vstopnic dajatve plačajo tako, kot bi se plačale v drugih primerih. V takih okoliščinah mora Komisija dokazati, da igralnice dejansko izdajajo preveliko število brezplačnih vstopnic v primerjavi s številom vstopnic, ki bi omogočalo uresničitev cilja ministrskega odloka iz leta 1995, oziroma da njihova odločitev o prostem vstopu v njihove igralnice ne upošteva pogojev iz nacionalne zakonodaje.

79 V obravnavanem primeru je med podatki, na katere se Komisija sklicuje v točki 74 obrazložitve izpodbijanega sklepa, navedena ena igralnica, ki ponuja brezplačen vstop od nedelje do četrtka od 7h do 20h, in sicer po 10. januarju. Vendar brez obsežnejših podatkov zlasti glede prakse drugih igralnic in obiskov strank v zadevnih dneh in urah, ni mogoče sklepati, da zadevna ponudba brezplačnih vstopnic dokazuje kršitev pogojev iz ministrskega odloka iz leta 1995.

80 Zato je treba trditev, ki temelji na obstoju ločene in posebne prednosti zaradi brezplačnih vstopnic, prav tako zavrniti.

81 Tretjič, Komisija v točki 78 obrazložitve izpodbijanega sklepa zatrjuje, da „prednost, ki jo zagotavlja davčna diskriminacija, priznavajo tudi ustrezne nacionalne določbe“. Navaja primer igralnice v Solunu, za katero se uporablja vstopnina v znesku 6 EUR na podlagi zakonodajnega odloka št. 2687/1953 (točka 6 zgoraj). Po njenem mnenju so grški organi za to igralnico uporabili ta zakonodajni odlok, ker so bili s tem določeni najugodnejši pogoji, ki so veljali za nacionalna podjetja.

82 V zvezi s tem je treba poudariti, da zakonodajni odlok št. 2687/1953 določa, da za podjetja, ustanovljena s tujim kapitalom, veljajo vsaj tako ugodni pogoji kot za druga podobna podjetja v državi. V obravnavanem primeru je bila zahteva upravljavca igralnice, da se vstopnina za igralnico v Solunu določi na enaki stopnji kot za igralnico Mont Parnès, to je 6 EUR, sprejeta po pridobljenem mnenju

državnega pravnega sveta (mnenje 631/1997/ES) z dne 16. oktobra 1997. Ta je med drugim menil, da je igralnica v Solunu v enakem položaju kot igralnica Mont Parnès, saj obe svojo dejavnost izvajata v dveh največjih mestih v državi.

83 Zgolj dejstvo, da je v obravnavanem primeru igralnica v Solunu zahtevala in dobila nižjo vstopnino na podlagi zakonodajnega odloka št. 2687/1953, ne omaja razlage, po kateri obstoj prednosti v smislu člena 107(1) PDEU v obravnavanem primeru ni dokazan (točke od 52 do 68 zgoraj). Zato je treba trditev Komisije, da naj bi bila zadevna prednost priznana z zadevnimi nacionalnimi določbami, zavrniti.

84 Trditve Komisije je torej treba zavrniti.

85 Iz navedenega je razvidno, da Komisija ni dokazala, da zadevni ukrep daje prednost v smislu člena 107(1) PDEU igralnicam, za katere se uporablja vstopnina v znesku 6 EUR.

86 Zato je treba sprejeti prvi del prvega tožbenega razloga, po katerem zadevni ukrep ne daje prednosti.

87 Glede neplačila dajatev od vstopnine (80 % od 6 EUR, kar znaša 4,80 EUR) s strani igralnice na Krfu in igralnice Mont Parnès za obdobje od 21. oktobra 1999 do konca leta 2000, na katero se nanašajo točke 85 in 143 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je treba ugotoviti, da Komisija ni sprejela nobenega končnega stališča glede resničnosti tega neplačila, pri čemer je grškim organom prepustila skrb, da to potrdijo ali ovržejo v okviru izterjave, določene z izpodbijanim sklepom. Ker Komisija v navedenem sklepu ni preučila, ali in v kolikšni meri bi tako neplačilo, obravnavano ločeno, izpolnilo vse pogoje iz člena 107(1) PDEU, to pomeni, da je treba izpodbijani sklep, ker je bil sprejet prvi del tožbenega razloga, v celoti razglasiti za ničen.

88 Na podlagi zgoraj navedene sodne prakse (glej točko 38) je torej treba ugotoviti, da Komisija ni dokazala obstoja državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU, ne da bi se bilo treba izreči glede drugih delov prvega tožbenega razloga ali drugih tožbenih razlogov.

89 Iz tega sledi, da je treba izpodbijani sklep razglasiti za ničen.

Stroški

90 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

91 Komisija s svojimi predlogi ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Helenske republike naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. **Sklep Komisije z dne 24. maja 2011 o državni pomoči Grčije nekaterim grškim igralnicam (državna pomoč C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09)) (2011/716/EU) se razglasi za ničen.**

2. **Evropska komisija poleg svojih stroškov nosi stroške Helenske republike.**

Forwood Dehousse Schwarcz

Razglašeno na javni obravnavi v Luksemburgu, 11. septembra 2014.

Podpisi